

Postanowienie z dnia 29 listopada 2006 r.

II PZ 55/06

Skarżący obowiązany jest uiścić opłatę od apelacji wraz z jej złożeniem, nie później niż w terminie do jej wniesienia (art. 130² § 3 k.p.c.).

Przewodniczący SSN Zbigniew Hajn, Sędziowie SN Herbert Szurgacz (sprawozdawca), Małgorzata Wrębiakowska-Marzec.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 listopada 2006 r. sprawy z powództwa Mariusza C. przeciwko M. Spółce z o.o. w W. o sprostowanie świadectwa pracy, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 7 czerwca 2006 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy w Warszawie odrzucił apelację strony pozwanej M. Spółki z o.o. w W. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych dla Warszawy Pragi z dnia 28 lutego 2006 r. [...]. W uzasadnieniu Sąd wskazał, powołując się na art. 35 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) i art. 130² § 3 k.p.c., iż apelacji nie można nadać dalszego biegu z uwagi na braki formalne w postaci nieuiszczenia przez pozwanego opłaty podstawowej od apelacji w kwocie 30 zł, która winna zostać wniesiona wraz ze złożoną przez pełnomocnika apelacją. Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd Rejonowy bezpodstawnie wezwał pełnomocnika pozwanego do uzupełnienia brakującej opłaty podstawowej od wniesionej apelacji, ponieważ winna ona zostać opłacona jednocześnie z jej złożeniem.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pozwany. W uzasadnieniu podniósł, iż błędne są ustalenia Sądu Okręgowego, zdaniem którego pozwany repre-

zentowany przez radcę prawnego winien uiścić opłatę podstawową wraz z wniesioną apelacją, bowiem z brzmienia przepisu art. 14 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, że art. 130² § 3 k.p.c. nie odnosi się do opłaty podstawowej, o której mowa w art. 35 zdanie pierwsze powołanej ustawy, lecz do opłaty stałej lub stosunkowej, z którymi opłaty podstawowej nie należy utożsamiać. Obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej oznacza obowiązek uiszczenia opłaty w wysokości podstawowej, a nie stałej. Skarżący wskazał także, iż pełnomocnik pozwanego uiścił opłatę podstawową bezpośrednio w sekretariacie Sądu Rejonowego przed otrzymaniem wezwania Sądu do jej uiszczenia, a zatem Sąd Rejonowy bezzasadnie uznał, iż opłata podstawowa od apelacji została wniesiona wskutek wezwania do jej uiszczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Zagadnienie, czy opłata w wysokości stałej, o której mowa w art. 130² § 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, to również opłata podstawowa, określona w art. 14 tej ustawy, było już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 26 września 2006 r. Sąd Najwyższy wskazał, iż przepis art. 130² § 3 k.p.c. stosuje się do środków odwoławczych i środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej, o której mowa w art. 35 i 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, iż określenie „opłata w wysokości stałej” ma szerszy zakres znaczeniowy i obejmuje także opłaty, które nie są opłatami stałymi w rozumieniu ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ale ich wysokość jest stała dlatego, że została określona kwotowo, jak to ma miejsce w przypadku opłaty podstawowej. Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyraził w uchwale z dnia 13 września 2000 r., III CZP 34/00, wskazując, że opłata w wysokości stałej w rozumieniu art. 17 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, to taka opłata, której wysokość jest stała, czyli taka sama, jednakowa. Kryterium temu odpowiada nie tylko opłata, która jest wyrażona kwotowo, lecz także taka opłata, która, stanowiąc określony, zawsze taki sam ułamek określonej kwoty, ma zawsze taką samą wysokość („wysokość stałą”). Na gruncie obecnie obowiązującej ustawy kryterium temu odpowiada również wyrażona kwotowo i w niezmiennej wysokości opłata podstawowa. Błędny jest zatem zarzut skarżącego, iż w przepisach Kodeksu

postępowania cywilnego. oraz w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych brak jest przepisu, z którego wynikałoby, iż opłatę podstawową należy traktować jak opłatę stałą.

Odnosząc się do zarzutu uzupełnienia opłaty podstawowej przed otrzymaniem wezwania do jej uzupełnienia wskazać należy, iż z brzmienia art. 130² § 3 k.p.c. jednoznacznie wynika, iż pismo winno być opłacone w chwili jego złożenia, przepis bowiem określa, iż Sąd odrzuca bez wezwania do uiszczenia opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej. Fakt opłacenia pisma przed odebraniem wysłanego przez Sąd wezwania do uzupełnienia braków formalnych pozostaje bez znaczenia bowiem Sąd nie był uprawniony do dokonania takiego wezwania, winien był odrzucić apelację *a limine*, zaś skarżący obowiązany był dokonać stosownej opłaty wraz ze złożeniem środka zaskarżenia, ewentualnie w terminie uprawniającym go do złożenia środka zaskarżenia. Skarżący natomiast dokonał wprowadzenia wpłaty przed otrzymaniem wezwania, to jednak po terminie do złożenia środka zaskarżenia.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====